

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 23, 2024

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1665](#) 15-11-2024

Vité Beheer B.V., Dupatech B.V. en DGA/Global Pack Packaging Solutions Inc.

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:6992](#) 12-11-2024

Curator van [VV] Installatietechniek B.V./Parmi Investments B.V. c.s.

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:11636](#) 13-11-2024

Curator van Grondontwikkeling Nederland B.V./Vastgoedplan Nederland B.V. c.s.

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:5914](#) 13-11-2024

Wetenschap van benadeling bij rechtshandelingen van bestuurder in privé als curator een claim heeft vanwege bestuurdersaansprakelijkheid

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:10889](#) 31-10-2024

Bestuurder/Stichting Nedlloyd Pensioenfonds

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:6561](#) 25-10-2024

Erasmus Universitair Medisch Centrum Rotterdam c.s./Curator van Pharmafilter B.V. en Pharmafilter Nederland B.V.

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:5506](#) 23-10-2024

Voormalig voorzitter raad van commissarissen deltaWonen/Commissarissen deltaWonen

RECHTSPRAAK

Voormalig voorzitter raad van commissarissen deltaWonen/Commissarissen deltaWonen

Eiser was voorzitter van de raad van commissarissen van woningcorporatie deltaWonen. Gedaagden waren de overige leden van de RvC in die periode. Eiser stelt dat hij door de commissarissen is gedwongen ontslag te nemen, omdat hij kritische vragen stelde en twee misstanden heeft gemeld. Na extern onderzoek zijn deze misstanden door deltaWonen weggenomen. Het Huis voor Klokkenluiders concludeerde dat eiser terecht een vermoeden van misstanden had en benadeeld is door deltaWonen vanwege zijn melding. Eiser vordert dat de commissarissen aansprakelijk worden gehouden voor zijn schade. De commissarissen zijn het niet met eiser eens. Zij hebben wel een voorgenomen besluit tot het beëindigen van de samenwerking met eiser genomen, maar dit was niet naar aanleiding van door hem gestelde kritische vragen of geuite vermoedens van misstanden. De rechtbank is van oordeel dat de commissarissen niet aansprakelijk zijn voor de door eiser gestelde geleden schade.

Achtergrond

Eiser was van januari tot april 2015 de voorzitter van de raad van commissarissen ('RvC') van deltaWonen. Gedaagden waren de overige leden van de RvC gedurende die periode. Eiser heeft voorafgaand aan de benoeming in 2014 een selectieprocedure doorlopen waarin in elk geval twee gesprekken zijn gevoerd met de selectiecommissie. Deze commissie bestaat uit Gedaagden 3, 4 en 5. De directeur-bestuurder van deltaWonen ('Persoon 1') heeft een adviserende rol hierin.

Eiser legt in januari 2015 vragen voor aan de bestuurssecretaris en manager bestuurszaken van

deltaWonen, ('Persoon 2') en aan de adviseur P&O van deltaWonen ('Persoon 3'). Deze vragen gaan over het in rekening brengen van btw en het honorarium van de commissarissen in de RvC, over de Verklaring arbeidsrelatie ('VAR') van diezelfde commissarissen, en over de onkostenvergoeding en creditcarduitgaven van Persoon 1. Persoon 2 beantwoordt deze vragen.

Vervolgens vergadert de selectie- en remuneratiecommissie, met Eiser, Gedaagde 4 en Gedaagde 5 als leden. De btw over het honorarium en de uitgaven van Persoon 1 komt niet aan bod. Persoon 2 deelt een conceptverslag ter feedback, waarna Eiser een gereviseerde versie opstelt.

Daarna vindt een telefoongesprek plaats tussen Gedaagde 4 en 5 over het functioneren van Eiser. Persoon 1 neemt ook met Gedaagde 4 contact op over Eisers functioneren. Naar aanleiding hiervan bellen Gedaagde 3 en 4 met het voorstel als selectiecommissie Eisers functioneren te bespreken. Gedaagde 5 en Eiser zijn hierbij aanwezig. Voorts vindt een vergadering plaats tussen Gedaagden 1, 2, 3 en 6 en Personen 1 en 2. In de vergadering wordt door de aanwezige commissarissen besloten dat voortzetting van de samenwerking met Eiser onwenselijk is. Alle commissarissen tekenen een voornemen tot ontslag.

Gedaagde overhandigt het schriftelijke voornemen tot ontslag aan Eiser. De commissarissen agenderen ook een vergadering met als onderwerp Eisers ontslag als RvC-voorzitter. Aan het eind van de vergadering deelt Eiser mede ontslag te nemen, hetgeen hij vervolgens ook doet.

Eiser informeert daarna de Autoriteit woningcorporaties ('Autoriteit') over mogelijke misstanden en de manier waarop met hem is omgegaan. De Autoriteit start daarom een onderzoek. De commissarissen schakelen op hun beurt Integis in om onderzoek te doen naar de onderwerpen die volgens Eiser niet juist waren. Integis start een onderzoek en brengt op basis daarvan een rapport uit en de commissarissen nemen maatregelen. Het rapport van Integis leidt tot maatregelen zoals de terugbetaling van ten onrechte gedeclareerde privékosten, het opstellen van duidelijke regels over declaraties, en de verplichting tot btw-afdracht over commissarissenbeloningen. Het rapport en de maatregelen zijn toegestuurd aan de Autoriteit die de maatregelen voldoende acht en op basis daarvan concludeert dat het onderzoek kan worden afgerond.

De minister voor Wonen en Rijksdienst merkt in een kamerbrief hierover op dat (i) ten onrechte gedeclareerde privékosten zijn terugbetaald, (ii) maatregelen over wat wel en niet gedeclareerd kan worden zijn genomen, (iii) omzetbelasting over de commissarissenbeloning moet worden betaald en (iv) dat de Autoriteit de genomen maatregelen voldoende acht. Eiser heeft zich tot het Huis voor Klokkeluiders ('Huis') gewend, dat concludeert dat Eiser terecht een vermoeden van misstanden had en benadeeld is door deltaWonen vanwege zijn melding.

Vorderingen

Eiser vordert een verklaring voor recht dat de commissarissen onrechtmatig hebben gehandeld en aansprakelijk zijn voor zijn schade, omdat zij hem, naar Eiser stelt, hebben gedwongen ontslag te nemen nadat hij misstanden heeft gesignaleerd. Hij stelt dat de commissarissen onder druk van de bestuurder, Persoon 1, hebben gehandeld en dat gronden voor zijn ontslag zijn verzonnen. Het Huis bevestigt dat Eiser is benadeeld. Eiser claimt materiële schade (misgelopen honorarium en verlenging van zijn termijn) en immateriële schade (aantasting van zijn reputatie, psychische schade en een depressie).

De commissarissen betwisten dit en stellen dat het voorgenomen ontslag niet voortkomt uit Eisers signalering van misstanden, zij waren hiervan namelijk niet op de hoogte. Volgens hen was de besluitvorming gebaseerd op zijn kritische en wantrouwende houding, die leidde tot een onwerkbaar situatie binnen de RvC en de organisatie. Zij voeren aan dat hun handelen in het belang van de continuïteit van de organisatie is en verzoeken de rechtbank Eisers vorderingen af te wijzen.

Beoordeling

De rechtbank oordeelt dat de commissarissen niet onrechtmatig hebben gehandeld en niet aansprakelijk zijn voor de schade van Eiser. Eiser heeft onvoldoende aangetoond dat zijn melding van vermoedelijke misstanden ten grondslag ligt aan zijn ontslag en de beweerde benadeling. De commissarissen hebben overtuigend betwist dat zij op de hoogte waren van Eisers vermoedens en hebben hun beslissing toegelicht met andere redenen, zoals een mismatch tussen Eiser en de organisatie.

Eisers stellingen dat de ontslagredenen verzonnen zijn en dat zijn ontslag verband houdt met druk van de bestuurder, Persoon 1, zijn onvoldoende onderbouwd. De rechtbank vindt bovendien dat het besluit tot ontslag gebaseerd is op de communicatiestijl en werkwijze van Eiser, die volgens de commissarissen niet aansloot bij deltaWonen. Het snelle verloop van de gebeurtenissen verdient geen schoonheidsprijs, maar is onvoldoende om onrechtmatig handelen aan te nemen.

Ook de persoonlijke aansprakelijkheid van de commissarissen wordt afgewezen. Eiser onderbouwt niet dat de individuele commissarissen een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. Groepsaansprakelijkheid is hier niet van toepassing, omdat voor leden van een RvC een zwaardere maatstaf geldt, die Eiser niet heeft vervuld. De rechtbank wijst Eisers vorderingen daarom af.

G.M. Unval, november 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 23-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:5506

Zaaknummer: C/08/305807 / HA ZA 23-433

Rechters: J.N. Bartels, R. Rijnhout en M. Scheeper

Advocaten: W.J. Moll, R.H. Stam, J.J.D. de Leur en F.J. van Wijk

Wetsartikelen: 7:658c BW, 6:162 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Vité Beheer B.V., Dupatech B.V. en DGA/Global Pack Packaging Solutions Inc.

Een vennootschap wordt geturboliquideerd in verband met een herstructurering binnen een groep. Alle activa en passiva werden overgedragen naar een andere vennootschap, behalve de vordering van een enkele schuldeiser. De vennootschap, haar (indirecte) bestuurder en aandeelhouder en de verkrijgende vennootschap worden door de rechtbank aansprakelijk gehouden voor verhaalsfrustratie op grond van artikel 6:162 BW en artikel 2:11 BW. In hoger beroep wordt het oordeel van de rechtbank bekrachtigd. De Hoge Raad doet de zaak af met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

Partijen

De Canadese vennootschap Global Pack Packaging Solutions Inc. ('Global Pack') heeft bij Dutch Printing & Packaging Technology B.V. ('DPPT') een machine gekocht. Deze heeft Global Pack nooit ontvangen. DPPT is door Global Pack gedagvaard om de koopprijs terug te betalen en haar schade te vergoeden. Vervolgens is DPPT door een turboliquidatie opgehouden te bestaan. Alle activa en schulden van DPPT zijn voor de turboliquidatie overgedragen aan Dupatech B.V. ('Dupatech').

De bestuurder en aandeelhouder van DPPT en Dupatech is Vité Beheer B.V. ('Vité'). Zij wordt samen met de bestuurder van Vité ('eiser 3') en Dupatech (gezamenlijk: 'Vité c.s.') aansprakelijk gehouden voor de schade. Er is sprake van bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 6:162 BW en artikel 2:11 BW.

Feiten

De feiten van de zaak en de uitspraken van de eerdere instanties zijn verder uitgelicht in eerdere bijdragen van OR Updates, zie OR 2022-0034 en OR 2023-0199.

Cassatieklachten

Vité c.s. hebben tegen het oordeel in hoger beroep cassatie ingesteld. Het cassatiemiddel van Vité c.s. is verdeeld in twee onderdelen. (i) Het eerste onderdeel klaagt over het bestaan en de omvang van de vordering. In de subonderdelen stellen Vité c.s. dat hun aansprakelijkheid niet los kan worden gezien van de aansprakelijkheid en de schade op grond van het niet leveren van de machine door DPPT. Verder stellen zij dat het hof ten onrechte een kwalitatieve aansprakelijkheid aanneemt. Ook zou het hof de door hen te vergoeden schade ten onrechte gelijkstellen aan de totale vordering die in het verstekvonnis tegen DPPT is toegewezen. Tot slot stellen zij in het eerste onderdeel dat de schuldeiser de plicht had om de vereffening van DPPT te heropenen. Nu zou (de omvang van) de vordering nog niet vaststaan. (ii) In het tweede onderdeel stellen Vité c.s. dat te zware eisen zijn gesteld aan hun motiveringsplicht, en dat bewijsaanbiedingen zijn gepasseerd.

Conclusie A-G

Volgens de Advocaat-Generaal B.F. Assink ('A-G') falen beide onderdelen van het cassatiemiddel. Bij de beoordeling van het eerste onderdeel volgt de A-G het hof in diens oordeel dat de feiten en omstandigheden rondom de levering van de machine los staan van de feiten en omstandigheden rondom de verhaalsfrustratie. De aansprakelijkheid voor het niet leveren van de machine staat vast met het verstekvonnis dat kracht van gewijsde heeft gekregen.

Volgens de A-G is sprake van een onjuiste lezing van het arrest waar Vité c.s. stellen dat het hof een kwalitatieve aansprakelijkheid heeft aangenomen. Het hof oordeelt ook niet dat de omvang van de schade die is ontstaan door de verhaalsfrustratie gelijk moet worden gesteld aan de in het verstekvonnis toegewezen schadevergoeding.

Het laatste punt in het eerste onderdeel geeft volgens de A-G blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Op Global Pack rustte geen verplichting om de vereffening van DPPT te heropenen. DPPT was zelf in de gelegenheid om een rechtsmiddel tegen het verstekvonnis in te stellen, maar heeft dit niet gedaan. Dit betekent dat het causaal verband en de schadeomvang van de vordering van Global Pack op DPPT vaststaan.

Het tweede onderdeel ziet op het oordeel van het hof dat Vité c.s. onvoldoende gemotiveerd hebben betwist dat DPPT voldoende middelen had om op termijn de vordering van Global Pack te kunnen voldoen. Volgens de A-G is geen sprake van te zware eisen aan de motiveringsplicht. Om het verdienvermogen van DPPT aan te tonen, moet niet slechts een inzicht worden gegeven in de omzet en winst van DPPT voorafgaand aan de overname. Ook de activiteiten, omzet en winstcijfers van Dupatech na de overname van DPPT zijn hier van

belang. Dit komt door de voortzetting van de onderneming van DPPT en door de verwevenheid van beide vennootschappen. Vité c.s. hebben niet voldaan aan hun verzwaarde motiveringsplicht en daarom neemt het hof in zijn oordeel de overige bewijslevering van Vité c.s. niet in behandeling. Volgens de A-G was sprake van een onjuiste lezing van het arrest door Vité c.s. De aanvullende stellingen in subonderdeel twee heeft het hof volgens de A-G in zijn arrest wel besproken. Hij acht de gronden waarop het hof de stellingen van Vité c.s. verwerpt niet onjuist of onbegrijpelijk. Hij concludeert dat het tweede onderdeel faalt.

Uitspraak van de Hoge Raad

De Hoge Raad volgt de conclusie van de A-G, verwerpt het cassatieberoep nu de klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van het arrest van het hof, en doet de zaak af met toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

A. Schulz, november 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1665

Zaaknummer: ECLI:NL:HR:2024:1665

Rechters: T.H. den Tanja-van Broek, A.E.B. ter Heide en F.R. Salomons

Advocaten: C.S.G. Janssens en B.F.L.M. Schim

Wetsartikelen: 81 lid 1 RO, 6:162 BW, 2:11 BW en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

**Erasmus Universitair Medisch Centrum Rotterdam
c.s./Curator van Pharmafilter B.V. en Pharmafilter
Nederland B.V.**

Vier ziekenhuizen vorderen op grond van artikel 843a Rv dat de curator van twee failliete vennootschappen kopieën moet afgeven in verband met de overdracht van IE-rechten. Door deze overdracht kunnen de ziekenhuizen een systeem (het ‘Pharmafiltersysteem’) dat ze hebben gekocht niet meer gebruiken. De ziekenhuizen hebben daarvoor de bestuurder van de failliete vennootschappen aansprakelijk gesteld, maar deze heeft aansprakelijkheid van de hand gewezen. In verband met deze aansprakelijkstelling vorderen de ziekenhuizen afgifte van bepaalde bescheiden. De voorzieningenrechter oordeelt dat aan de voorwaarden van artikel 843a Rv is voldaan en wijst de vordering toe. De ziekenhuizen moeten wel de kosten die de curator hiervoor moet maken betalen. Ook de proceskosten die de curator heeft gemaakt vanwege het voeren van verweer, moeten door de ziekenhuizen worden gedragen. Hoewel deze kosten niet direct zijn gemaakt voor het verstrekken van de bescheiden, was de curator vanwege tegenstrijdige belangen wel gehouden verweer te voeren tegen de vordering van de ziekenhuizen tot afgifte.

Feiten

In deze kortgedingprocedure buigt de voorzieningenrechter zich over de vordering van vier ziekenhuizen – het Erasmus Universitair Medisch Centrum Rotterdam, de Stichting Sint Maartenskliniek, Stichting Zorgzaam Zorggroep Zeeuws-Vlaanderen en Stichting Reinier de Graaf Groep (‘de ziekenhuizen’) – tot veroordeling van de curator tot het verschaffen van

bescheiden, op grond van artikel 843a Rv (HR 8 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:612 (*Schmitz q.q./verweester*)). Op grond van artikel 217 Rv heeft de bestuurder van de failliet zich bij incidentele conclusie tot tussenkomst gevoegd bij deze procedure.

De curator is als curator in het faillissement van Pharmafilter B.V. en Pharmafilter Nederland B.V. (gezamenlijk 'de vennootschap') aangesteld. De vennootschap hield zich bezig met het zuiveren van het afval(water) van de ziekenhuizen. In dat verband hebben de vennootschap en de ziekenhuizen overeenkomsten gesloten voor de aankoop, het beheer en het onderhoud van het door de vennootschap ontwikkelde Pharmafiltersysteem ('het Systeem') voor het vermalen van (medisch) afval en het zuiveren van afvalwater. Daarbij is afgesproken dat de vennootschap de houder van de IE-rechten op het Systeem is. Daarnaast zijn in diverse escrow-overeenkomsten continuïteitsverplichtingen opgenomen.

Op enig moment heeft de vennootschap haar IE-rechten op het Systeem vervreemd, zonder medeweten van de ziekenhuizen. Nadat de vennootschap failliet is verklaard, hebben de ziekenhuizen de curator verzocht de overeenkomsten gestand te doen. Hoewel de koper in eerste instantie instemde met het gebruik van de IE-rechten op het Systeem door de curator ten behoeve van de ziekenhuizen, is de koper nadien daarop teruggekomen. Nadat het Systeem door de ziekenhuizen was stilgelegd, hebben de ziekenhuizen de bestuurder aansprakelijk gesteld voor de door hen geleden schade, omdat de vennootschap haar verplichtingen jegens de ziekenhuizen niet is nagekomen. De vennootschap is niet alleen failliet verklaard, ook heeft zij haar IE-rechten vervreemd. Bij brief heeft de bestuurder de aansprakelijkstelling van de hand gewezen.

Vervolgens hebben de ziekenhuizen de curator verzocht om op de voet van artikel 843a Rv een kopie te verstrekken van bescheiden, zoals de akte van overdracht van intellectuele-eigendomsrechten (IE-rechten), correspondentie hierover en taxatierapporten, die de aansprakelijkheid van de vennootschap/haar bestuurder zouden kunnen onderbouwen. De bestuurder vordert op zijn beurt dat de curator wordt verboden om de gevorderde bescheiden aan (een van) de ziekenhuizen ter beschikking te stellen.

Oordeel

Volgens de voorzieningenrechter is aan de voorwaarden van artikel 843a Rv voldaan: de ziekenhuizen hebben een rechtmatig belang, de gevraagde documenten zijn specifiek benoemd, en de curator beschikt over deze documenten. De verweren van de bestuurder en de curator, waaronder argumenten over privacygevoelige informatie in de bescheiden en een (verboden) *fishing expedition*, worden afgewezen. De ziekenhuizen hebben onweersproken gesteld dat de AVG niet in de weg staat aan de afgifte. In dit geval weegt het belang van de

ziekenhuizen bij afgifte van de bescheiden zwaarder dan het privacybelang van personen van wie mogelijk privacygevoelige informatie in die bescheiden is opgenomen. Aangezien het gaat om bescheiden die betrekking hebben op zakelijke transacties, mag aangenomen worden dat de privacygevoeligheid van de informatie klein zal zijn (r.o. 4.4).

In deze zaak doet zich de bijzonderheid voor dat niet de vennootschap, maar de curator veroordeeld wordt om de bescheiden te verstrekken. Daar zijn uiteraard kosten mee gemoeid, die niet voor rekening behoren te komen van de gezamenlijke schuldeisers van de vennootschap. De ziekenhuizen hebben dit ook onderkend. Daarom zullen de ziekenhuizen een voorschot van € 1.000 voldoen aan de curator. De curator heeft € 8.883,79 aan proceskosten gemaakt voor het voeren van verweer. Hoewel deze kosten niet direct zijn gemaakt voor het verstrekken van de bescheiden, moeten de ziekenhuizen deze kosten wel vergoeden voordat zij de documenten ontvangen. De curator was namelijk vanwege tegenstrijdige belangen gehouden verweer te voeren tegen de vordering tot afgifte van de ziekenhuizen. De ziekenhuizen hebben toegezegd de curator te vrijwaren van claims, geheimhouding te betrachten, en de bescheiden uitsluitend voor juridische procedures te gebruiken (r.o. 4.6).

De voorzieningenrechter veroordeelt de curator om binnen een week aan de ziekenhuizen een afschrift van de verzochte bescheiden te verschaffen, vrij van versleuteling. De vordering van de bestuurder, inhoudende de curator te verbieden de verzochte bescheiden te verstrekken, wordt afgewezen.

E. Ayerdem, november 2024

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:6561

Zaaknummer: C/13/756244 / KG ZA 24-760

Rechters: W.M. de Vries

Advocaten: S.R. Effting, J. Lubbers, E.J. Bijleveld en Jansen

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Wetenschap van benadeling bij rechtshandelingen van bestuurder in privé als curator een claim heeft vanwege bestuurdersaansprakelijkheid

In het faillissement van de Megahome-vennootschappen is de (oud-)bestuurder in verschillende procedures aansprakelijk gehouden jegens de boedel. Ongeveer drie jaar voorafgaand aan de faillissementen heeft de bestuurder in privé de eigendom van zijn woonboerderij met bijbehorende percelen en opstallen verkocht aan een stichting, die weer ten gunste van een andere stichting een hypotheekrecht heeft gevestigd op deze onroerende zaken. In beide stichtingen had de bestuurder beslissende zeggenschap. De curator vordert vernietiging van deze rechtshandelingen op grond van artikel 3:45 BW (Pauliana), omdat de bestuurder het faillissement van de Megahome-vennootschappen moest voorzien en hij vanwege het extreme karakter van zijn handelen rondom deze vennootschappen ook rekening moest houden met privéaansprakelijkheid. De rechtbank wijst de vorderingen van de curator toe. Met wenk.

Inleiding

Gedaagde in deze zaak heeft het bloot eigendom van zijn woonboerderij met bijbehorende percelen en opstallen verkocht aan gedaagde 2. Vervolgens heeft gedaagde 2 hypotheekrechten gevestigd ten gunste van gedaagde 3. Zowel gedaagde 2 als gedaagde 3 is een stichting, waarin gedaagde beschikt over de beslissende zeggenschap. De curator van meerdere inmiddels gefailleerde vennootschappen waarvan gedaagde bestuurder was, stelt zich op het standpunt dat bovengenoemde rechtshandelingen paulianeus zijn ex artikel 3:45 BW.

Om te voldoen aan artikel 3:45 BW, dient aan de volgende criteria te worden voldaan: (1) de rechtshandeling moet onverplicht zijn verricht, (2) schuldeisers moeten zijn benadeeld en

(3) er moet sprake zijn van wetenschap van benadeling. Dat sprake is van een onverplichte rechtshandeling staat vast en is door gedaagde niet weersproken. Uit niets blijkt immers dat een rechtsplicht bestond voor het verrichten van de rechtshandelingen.

Benadeling

Vervolgens dient sprake te zijn van benadeling. Gedaagde stelt zich op het standpunt dat hiervan geen sprake is. De koopsom voor de woonboerderij, die € 650.000 lager ligt dan de prijs waarvoor de woonboerderij destijds is aangekocht, vormt volgens gedaagde een reële koopsom. In de leveringsakte staat vermeld dat gedaagde het recht behoudt van gebruik en bewoning, zodat uitsluitend de bloot eigendom wordt overgedragen. Dit leidt er volgens gedaagde toe dat deze lagere koopsom een reële prijs vormt, en dat daarmee geen sprake is van benadeling. De rechtbank wijst dit standpunt al snel van de hand en benadrukt dat de huidige situatie moet worden vergeleken met de hypothetische situatie waarin de volle eigendom van de onroerende zaken in handen van gedaagde zou zijn. In de huidige situatie bevinden de schuldeisers zich in een nadeligere positie. Zonder de rechtshandelingen zou de woonboerderij nog ter beschikking staan aan de schuldeisers van gedaagde. Het is daarom irrelevant dat gedaagde slechts de bloot eigendom heeft overgedragen en of al dan niet sprake zou zijn van een reële koopprijs. Het resultaat blijft ongewijzigd: de rechtshandelingen hebben het verhaalsvermogen verminderd.

Wetenschap van benadeling

Ten slotte het criterium wetenschap van benadeling. De curator neemt het standpunt in dat gedaagde wist of behoorde te weten dat hij schuldeisers zou benadelen met de rechtshandelingen met betrekking tot de woonboerderij. In de hieraan voorafgaande jaren heeft gedaagde verschillende onrechtmatige en paulianeuze handelingen verricht vanuit de inmiddels gefailleerde vennootschappen waarvan hij bestuurder was. Dit volgt ook uit eerdere vonnissen van de rechtbank. Zo zijn onder andere voor miljarden aan niet bestaande vorderingen gecreëerd en zijn er omvangrijke dividenduitkeringen gedaan. Gedaagde sloot daarom als bestuurder bewust overeenkomsten die ertoe hebben geleid dat het actief in de vennootschap afnam, terwijl de schulden significant toenamen. De curator neemt het standpunt in dat gedaagde door zijn handelen als bestuurder rekening moest houden met de latere faillissementen en door het extreme karakter van de rechtshandelingen in de inmiddels failliete vennootschappen, ook met privéaansprakelijkheden. Gedaagde neemt een tegengesteld standpunt in. Er waren volgens gedaagde op het moment van de rechtshandeling nog geen privéschulden en het eerste faillissement werd drie jaar later pas uitgesproken.

Slotsom

De rechtbank gaat mee in het standpunt van de curator. De financiële situatie van de bedrijven was voorafgaand aan de rechtshandelingen met betrekking tot de woonboerderij al dusdanig slecht, dat een faillissement te voorzien was. Gedaagde wist ook dat hij verschillende onrechtmatige handelingen had verricht, waarvoor hij nadien in privé aansprakelijk kan worden gehouden. De rechtbank concludeert daarom dat sprake is van wetenschap van benadeling. De rechtbank gebiedt gedaagde tot teruglevering van de woonboerderij en tot ongedaanmaking van de hypotheekvestigingen.

Wenk

Deze uitspraak laat zien dat wetenschap van benadeling ook kan worden aangenomen bij rechtshandelingen van een bestuurder in privé, nadat deze bestuurder paulianeuze en onrechtmatige rechtshandelingen heeft verricht als bestuurder binnen een inmiddels gefailleerde vennootschap. Bij rechtspersonen bestaat het uitgangspunt dat bestuurders of aandeelhouders niet privé aansprakelijk zijn voor de schulden van de rechtspersoon. Een uitzondering hierop is bestuurdersaansprakelijkheid. In deze uitspraak oordeelt de rechtbank dat de bestuurder bij het handelen in privé, rekening dient te houden met de omstandigheid dat schuldeisers zich ook kunnen trachten te verhalen op zijn privévermogen.

De rechtbank Gelderland heeft in 2022 uitspraak gedaan in een vergelijkbare zaak (Rb. Gelderland 23 november 2022, ECLI:NL:RBGEL:2022:6533). Ook in die zaak had de bestuurder van een inmiddels gefailleerde vennootschap meerdere paulianeuze rechtshandelingen verricht. De curator probeert vervolgens ook een in privé verrichte rechtshandeling te vernietigen op grond van artikel 3:45 BW. De bestuurder had zonder aangetoonde rechtsgrond een aanzienlijk geldbedrag onttrokken aan de vennootschap en gebruikt voor privédoeleinden. Eén dag voorafgaand aan het faillissement heeft deze bestuurder ook een rekening-courant weggeboekt ter hoogte van een aanzienlijk bedrag van circa € 380.000. Een aantal maanden na het faillissement heeft gedaagde een vordering in privé op zijn dochter kwijtgescholden. De rechtbank oordeelt dat gedaagde wist dat de curator een oorzakenonderzoek ging uitvoeren naar het faillissement. Door het onrechtmatige gedrag van gedaagde had hij kunnen en moeten weten dat er een gerede kans bestond dat de curator hem zou aanspreken op grond van bestuurdersaansprakelijkheid en verhaal zou halen op zijn privévermogen. Ook in deze zaak kon de curator zich succesvol beroepen op artikel 3:45 BW.

L. van Veen, november 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:5914

Zaaknummer: C/08/308713 / HA ZA 24-26

Rechters: M.T. Bos, A. Smedes en G.W.G. Wijnands

Advocaten: M.T. Nooijen en C.J. van Dijk

Wetsartikelen: 3:45 BW

RECHTSPRAAK

Curator van Grondontwikkeling Nederland B.V./Vastgoedplan Nederland B.V. c.s.

Een curator stelt de (in)direct bestuurder en zustersvennootschap van een failliete bv aansprakelijk. De rechtbank oordeelt dat onrechtmatig activiteiten zijn onttrokken aan de failliete vennootschap en dat overdracht van goodwillwaarde paulianeus is. Ook zijn de (indirect) bestuurders aansprakelijk voor het boedeltekort. Desondanks legt de rechtbank geen bestuursverbod op, omdat de (indirect) bestuurder niet uitsluitend uit was op zelfverrijking, maar heeft geprobeerd zijn gemankeerde aanpak te repareren ten gunste van beleggers in de failliete vennootschap.

Inleiding

Het gaat hier om een uitspraak van de rechtbank Noord-Holland naar aanleiding van een procedure die is gestart door de curator van Grondontwikkeling Nederland B.V. ('GON'). De curator stelt dat sprake is van onbehoorlijk bestuur, paulianeus handelen en onrechtmatig handelen door gedaagden, waardoor schuldeisers van GON zijn benadeeld. De curator heeft daarom vorderingen ingesteld die erop neerkomen dat gedaagden aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

GON hield zich bezig met een vorm van grondhandel die ook wel grondspeculatie wordt genoemd, en is in oktober 2021 failliet verklaard. VPN Holding B.V. is enig aandeelhouder en bestuurder van GON. Gedaagde 2 is op zijn beurt de enig bestuurder en aandeelhouder van VPN Holding. VPN Holding is ook enig aandeelhouder en bestuurder van Vastgoedplan Nederland B.V. ('VPN'). Op enig moment is het duurzame bedrijfsdebiet van GON overgegaan naar VPN zonder dat VPN hier een reële vergoeding voor heeft betaald. GON faillieert met een groot tekort in de boedel.

Vorderingen

De curator legt aan zijn vorderingen ten grondslag dat VPN Holding, gedaagde 2 en VPN het ertoe hebben geleid dat de onderneming van GON om niet is overgedragen aan VPN en dat GON is achtergebleven als 'lege huls', met alleen maar schulden en zonder activa. Ook zijn volgens de curator jaarrekeningen niet tijdig gedeponereerd en voldoet de administratie van GON niet aan de wettelijke eisen.

De curator vordert van VPN Holding en gedaagde 2 primair het boedeltekort vanwege onbehoorlijk bestuur in de zin van artikel 2:248 BW en subsidiair de schade van de gezamenlijke schuldeisers op grond van onrechtmatige daad (art. 6:162 BW). Meer subsidiair vordert de curator dat VPN Holding en gedaagde 2 hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade van de gezamenlijke schuldeisers op grond van artikel 2:9 BW.

De curator vordert ten aanzien van VPN dat zij aansprakelijk is voor de schade gelijk aan het boedeltekort vanwege onrechtmatige daad en dat de overdracht van het duurzame bedrijfsdebet van GON aan haar als paulianeus in de zin van artikel 42 Fw kwalificeert.

Ten aanzien van gedaagde 2 vordert de curator nog een bestuursverbod zoals bedoeld in artikel 106a lid 1 Fw. Van alle gedaagden samen wordt een voorschot van € 500.000 gevorderd.

Oordeel

Naar het oordeel van de rechtbank is er sprake van overname van activiteiten en onttrekking van goodwillwaarde van GON. De overname van activiteiten acht de rechtbank onrechtmatig, de onttrekking van goodwillwaarde kwalificeert als paulianeus handelen. Het verweer dat de vordering van de curator omtrent deze handelingen is verjaard, slaagt niet. De overname van het duurzaam bedrijfsdebet heeft plaatsgevonden zonder dat daarbij rekening is gehouden met de belangen van de gezamenlijke schuldeisers van GON. VPN en VPN Holding hebben onrechtmatig gehandeld.

VPN Holding en gedaagde 2 zijn ook aansprakelijk op grond van bestuurdersaansprakelijkheid. De rechtbank volgt het standpunt van de curator dat geen deugdelijke administratie is gevoerd en jaarrekeningen van GON te laat zijn gedeponereerd. Bovendien heeft gedaagde 2 het uitbetalen van de eigen management fee boven het voldoen van de crediteuren gesteld. Het voorgaande brengt met zich dat sprake is van onbehoorlijk bestuur en dit onbehoorlijk bestuur is volgens de rechtbank een belangrijke oorzaak van het faillissement. VPN Holding en gedaagde 2 zijn daarom aansprakelijk voor het boedeltekort.

Het voorgaande acht de rechtbank echter niet voldoende voor het opleggen van een bestuursverbod. De rechtbank overweegt dat gedaagde 2 met de onderhavige aanpak niet

uitsluitend op zelfverrijking uit is geweest, maar ook heeft geprobeerd om de manco's die de door hem gekozen aanpak voor de verwerkelijking van de rendementsverwachting van de door GON bediende beleggers vormden, op te ruimen.

De rechtbank oordeelt ten aanzien van gedaagde 2 en VPN Holding dat zij als bestuurders hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld, dat aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement van GON en dat gedaagde 2 en VPN Holding daarom aansprakelijk zijn voor het boedeltekort. Ten aanzien van VPN is de rechtbank van oordeel dat sprake is van onrechtmatig handelen en dat het aannemelijk is dat GON daardoor schade heeft geleden. De schade laat zich nog niet vaststellen, zodat de rechtbank de zaak ten aanzien van VPN naar de schadestaatprocedure verwijst. Het voorschot ad € 500.000 wordt toegewezen.

D.R.C. Smit, november 2024

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:11636

Zaaknummer: C/15/341656 / HA ZA 23-377

Rechters: P.M. Wamsteker, A.H. Schotman en Th.S. Röell

Advocaten: A. Ourhris en V.H.B. Kruit

Wetsartikelen: 2:248 BW, 6:162 BW, 42 Fw, 106a lid 1 Fw en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Curator van [VV] Installatietechniek B.V./Parmi Investments B.V. c.s.

De (voormalige) bestuurders en beleidsbepalers van een inmiddels failliete vennootschap zijn door de curator aansprakelijk gesteld op grond van artikel 2:248 BW. De curator verwijt de bestuurders mede dat zij niet hebben voldaan aan de administratieplicht. Het hof gaat niet mee in dit verwijt en overweegt onder meer dat bepaalde ontbrekende stukken geen direct inzicht bieden in de financiële situatie van de vennootschap en daarom niet relevant zijn voor de administratieplicht. Het hof oordeelt dat ook niet aannemelijk is geworden dat de bestuurders kennelijk onbehoorlijk hebben bestuurd en dat dit een belangrijke oorzaak was van het faillissement. De constatering van de curator dat het bedrijfsplan niet tot in detail is uitgevoerd, is hiervoor in ieder geval onvoldoende.

Inleiding

Deze zaak betreft de aansprakelijkheid van de voormalige bestuurders en beleidsbepalers van de failliete vennootschap Installatietechniek B.V. ('VVI') voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW in samenhang met de schending van de administratieplicht (art. 2:10 BW). De curator stelt dat zij VVI kennelijk onbehoorlijk hebben bestuurd en dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement was.

VVI werd op 22 april 2014 opgericht. Geïntimeerden ('Parmi c.s.') waren de beleidsbepalers en directe en indirecte bestuurders van VVI ('de bestuurders'). VVI werd onder meer opgericht als voortzetting van de activiteiten van Engineering and Fine Materials B.V. ('EFM'), een vennootschap die op 24 april 2014 failliet was gegaan. Voor de doorstart ontving VVI een krediet van € 600.000 van Rabobank en heeft zij activa uit de boedel van EFM gekocht. Bij vonnis van 26 februari 2016 van de rechtbank Overijssel is VVI op eigen verzoek in staat van

faillissement verklaard. De rechtbank heeft in eerste aanleg de vorderingen van de curator afgewezen. De curator heeft hoger beroep ingesteld.

Schending administratieplicht?

Allereerst betoogt de curator dat de bestuurders niet hebben voldaan aan de administratieplicht, omdat de administratie van VVI op diverse punten tekortschoot. Zo zou de balans een onjuiste post bevatten met betrekking tot debiteurenontvangsten van EFM, die volgens afspraken met Rabobank hadden moeten worden afgedragen. De curator stelt tevens dat deze gelden helemaal niet op de balans hadden mogen voorkomen. Ook stelt de curator dat uit de administratie moet blijken dat certificaten uit de boedel van EFM zijn gekocht. Hiervan is volgens de curator geen sprake omdat voor de eigendomsoverdracht een notariële akte noodzakelijk zou zijn en deze ontbreekt. De curator stelt zich op het standpunt dat de certificaten van EFM ten onrechte als eigendom van VVI zijn geboekt en dat diverse bescheiden, zoals een ondernemingsplan, een koopovereenkomst en betalingsafspraken met leveranciers ontbreken.

Het hof volgt de curator niet en oordeelt dat geen sprake is van een schending van artikel 2:10 BW. Volgens het hof is de kruispost op de balans correct en transparant verwerkt op advies van een accountant, zonder dat daarbij sprake is van misleiding. Het ontbreken van een notariële akte voor de certificaten blijkt uiteindelijk volgens de curator zelf irrelevant, omdat deze akte niet vereist is. Ten aanzien van de ontbrekende stukken overweegt het hof dat deze geen direct inzicht bieden in de financiële situatie van VVI en daarom niet relevant zijn voor de administratieplicht. De curator heeft daarmee onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de administratie tekortschoot op een wijze die schending van artikel 2:10 BW impliceert.

Kennelijk onbehoorlijk bestuur?

Naast de administratieplicht stond ook de vraag centraal of de bestuurders kennelijk onbehoorlijk hebben bestuurd, zoals bedoeld in artikel 2:248 lid 1 BW. De curator voert aan dat de doorstart van VVI werd ingezet met onvoldoende werkkapitaal, dat personeels- en autokosten niet onder controle waren en dat niet alle afgesproken financiering aan VVI beschikbaar werd gesteld.

Het hof oordeelt dat voor aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 1 BW sprake moet zijn van onverantwoordelijk handelen door de bestuurders met de wetenschap dat de schuldeisers worden benadeeld. Het hof stelt dat het bij de beoordeling van kennelijk onbehoorlijk bestuur niet de bedoeling is om bestuurders te straffen voor onopzettelijke domheden en beleidsfouten. Daar komt bij dat er voldoende ruimte moet zijn om te kunnen ondernemen en de daarbij horende risico's te nemen. In dat kader acht het hof het

aannemelijk dat de bestuurders met de doorstart van EFM veel risico hebben genomen, zoals investeringen op basis van krappe marges, tegenvallende projecten, gebrek aan het aantrekken van kundige werknemers en stijgende bedrijfskosten, maar dat dit niet automatisch ertoe leidt dat sprake is van onbehoorlijk bestuur.

Het hof benadrukt vervolgens dat bestuurders de vrijheid moeten hebben om risico's te nemen binnen redelijke grenzen. De doorstart van VVI, gebaseerd op een bedrijfsplan dat door Rabobank was goedgekeurd, was in de kern rationeel. Tegenvallers, zoals het verlieslatend blijken van projecten en het tekort aan bekwame werknemers, vallen onder de normale ondernemersrisico's en kunnen de bestuurders niet worden aangerekend als kennelijk onbehoorlijk bestuur. Bovendien zijn de bestuurders zich tot het faillissement blijven inzetten om de onderneming te redden.

De curator moet – nu de administratieplicht niet is geschonden – aannemelijk maken dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur waardoor de schuldeisers zijn benadeeld, en dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement van VVI was. De curator heeft dit niet voldoende kunnen onderbouwen en daarmee niet voldaan aan de op hem rustende stelplicht. De vorderingen van de curator worden daarom ook in hoger beroep afgewezen.

D.M.M. Detisch, november 2024

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:6992

Zaaknummer: 200.333.320/01

Rechters: M.W. Zandbergen, B.J. Engberts en T.K. Lekkerkerker

Advocaten: R.H. van Dijke en J. Smit

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder/Stichting Nedlloyd Pensioenfonds

Een statutair bestuurder van een stichting vordert in kort geding schorsing van het schorsingsbesluit door het niet-uitvoerend bestuur en dat de stichting hem op straffe van een dwangsom weer toelaat tot zijn werkzaamheden. De stichting vordert schorsing als bestuurder en werknemer. De voorzieningenrechter wijst alle vorderingen af.

Feiten en vorderingen

Eiser ('de Bestuurder') is op 1 juni 2009 als vermogensbeheerder in dienst getreden bij Stichting Nedlloyd Pensioenfonds ('Nedlloyd'). Op 1 augustus 2014 is de Bestuurder benoemd tot algemeen directeur en op 28 januari 2019 tot uitvoerend bestuurder CEO/CIO. Op 21 augustus 2023 is door twee niet-uitvoerende bestuursleden naar de Bestuurder uitgesproken dat er onvrede bestaat over zijn functioneren. Op 31 augustus 2023 heeft de Bestuurder zich ziekgemeld. Op 31 januari 2024 wordt de Bestuurder erop aangesproken dat hij niet zou meewerken aan zijn re-integratie door onbereikbaarheid en een non-coöperatieve opstelling. Als gevolg daarvan zijn alle procuraties, volmachten en autorisaties van de Bestuurder ingetrokken. Daar komt bij dat Nedlloyd de Bestuurder meermaals heeft verzocht om met haar in mediation te gaan, wat de Bestuurder telkens afhield omdat hij afspraken wilde maken over een hervatting van de werkzaamheden in aangepaste vorm. Op 20 februari 2024 heeft de bedrijfsarts vastgesteld dat er sprake is van een arbeidsconflict. Vervolgens heeft de bedrijfsarts op 1 april 2024 de Bestuurder als hersteld beschouwd. Op 13 april 2024 heeft de Bestuurder zich opnieuw ziekgemeld. De (niet-)uitvoerende bestuursleden hebben hun vertrouwen in de Bestuurder opgezegd. Op 10 oktober 2024 heeft Nedlloyd een buitengewone bestuursvergadering uitgeroepen tegen 16 oktober 2024 (later verplaatst naar 24 oktober 2024) met als agendapunt het voorgenomen ontslag van de Bestuurder als uitvoerend bestuurslid.

In onderhavige kortgedingprocedure vordert de Bestuurder de besluiten die zien op de schorsing per direct te schorsen totdat over de rechtsgeldigheid van deze besluiten in de bodemprocedure bij eindvonnis is beslist. Volgens de Bestuurder is sprake van een

schorsingsbesluit, nu Nedlloyd de volmachten, procuraties en autorisaties van de Bestuurder heeft ingetrokken en de Bestuurder heeft afgesloten van de digitale omgeving. Ook vordert de Bestuurder op straffe van een dwangsom dat Nedlloyd hem weer toelaat tot zijn werkzaamheden, althans hem laat re-integreren.

In reconventie heeft Nedlloyd gevorderd de Bestuurder met onmiddellijke ingang als bestuurder en als werknemer te schorsen.

Oordeel

De voorzieningenrechter oordeelt als volgt. Allereerst stelt de voorzieningenrechter voorop dat er geen sprake is van een formeel besluit tot schorsing. Dat Nedlloyd is overgegaan tot intrekking van de volmachten, procuraties en autorisaties van de Bestuurder en hem heeft afgesloten van het digitale systeem, hield verband met het feit dat de Bestuurder op dat moment nog arbeidsongeschikt was en Nedlloyd de Bestuurder verweet dat hij onvoldoende meewerkte aan het re-integratietraject. Het ligt voor de hand dat het niet-uitvoerend bestuur deze maatregelen kan nemen in het kader van zijn toezicht op de uitvoering van de taken van de uitvoerende bestuursleden, althans niet gebleken is dat enig artikel in de statuten daaraan in de weg staat. Bovendien is niet gebleken dat het niet-uitvoerend bestuur niet in redelijkheid tot die maatregel heeft kunnen komen. De Bestuurder was nu eenmaal ziek en, nog belangrijker, in de visie van Nedlloyd was sprake van een arbeidsconflict dat eerst opgelost moest worden. Doordat de Bestuurder langdurig niet bereid was zijn medewerking aan mediation te verlenen, blokkeerde hij in feite zelf de mogelijkheid om goed overleg te voeren over de mogelijkheden van re-integratie. De eerste vordering van de Bestuurder wordt afgewezen.

Verder wordt ook de tweede vordering van de Bestuurder afgewezen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter ligt het namelijk ook niet in de rede om Nedlloyd te verplichten om de Bestuurder toe te laten tot het werk. Daarbij is volgens de voorzieningenrechter van belang dat de bestuursvergadering inmiddels heeft plaatsgevonden en het voor de hand ligt dat het bestuur het besluit tot ontslag van de Bestuurder als uitvoerend bestuurslid heeft genomen, aangezien op de zitting is uitgesproken dat alle bestuursleden (met uitzondering van de Bestuurder zelf) geen vertrouwen meer hebben in het functioneren van de Bestuurder. Enige vorm van werkhervatting van de Bestuurder bij Nedlloyd lijkt in de gegeven omstandigheden in praktische zin eigenlijk niet denkbaar.

Tot slot wordt ook de vordering in reconventie van Nedlloyd afgewezen. De gevorderde schorsing op grond van artikel 2:298 lid 2 BW is namelijk alleen mogelijk als er een verzoek tot ontslag bij de rechtbank is ingediend zoals bedoeld in lid 1 van dat artikel. Een dergelijk

verzoek is niet ingediend.

Redactie, november 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 31-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:10889

Zaaknummer: C/10/686473 / KG ZA 24-916

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: M.J. Keuss en A.J. Quant

Wetsartikelen: 2:298 BW